

GRIMM–ZALÁN–KACSÓH
Csipkerózsika és a fiú

– bábszínházi játék –

SZEREPLŐK:

Nagypapa

Nagymama

Piroska

Szomszéd fiú

Király

Királyné

Csipkerózsika

Kamarás

Bába

Sértett tündér

Jó tündér

Vándor

Katona

Fiú

Tündérek, szobalányok, személyzet

1. felvonás

Polgári lakás. Nagymama és Nagypapa az asztalnál ül, Nagypapa pipázik, nagymama a kötésével babrál. Velük szemben az unokájuk és a szomszéd fiút. A leányka néha, úgy, hogy a nagyszülők ne vegyék észre, meg-megszorítja az asztal alatt a fiú kezét.

Nagypapa:

A harmat elillant,
felébred az erdő.
A fürge manók is
az álomitáltól

most megszabadulnak.

Kitörlik a morzsát
a nagy szemeikből...

Szomszéd fiú:

Talán csak álom volt –
selyem füvek közt járt
a virág-fogat, s mi
együtt ücsörgünk rajta...

Piroska:

S a fogat csak szállt, úgy
bizony, az álmom ez
volt nékem is, selyem
füvek közt játszani...

Nagymama:

Nos, majd adok én, te

lány, megzavarom a
szép hátadon a seprűt
elhallgass erről már!

Nagypapa:

Ugyan, miket beszélsz
anyó, egyiket ze bántsod!
játszódva szép a lét,
övék az ifjuság...

Nagymama:

Te csak tudod, hogyan
neveld a gyermeket.

Nagypapa:

E két kis pókot itt
a gyermekeimként
nevelem, s a szívem
értük szülőül dobban.

Nagymama:

Ki mértéket tanít,
a gyermekkel legjobbat
cselekszi, az élet
nem tűr meg sok szerelmet.

Nagypapa:

Mi lánggal ég egykor,
ma szánni való hamu.
Csak gyermekek még, lám,
de a szívük már kinyitva.

Nagymama:

A múlandóság fátyla
mindent leterít majd.

E kisfiú, ha nagy
lesz, elfelejt mindent.

Szomszéd fiú:

A szomszédból azért
jövök naponta át,
hogyan hallgassak mesét...

Piroska:

És el ne felejtse, hogy
még értem is jössz, játszunk
ilyenkor tűnt mesét,
minek tudói ők csak.

Szomszéd fiú:

Tanítatok meg arra,
hogyan él az, ki jól,
s én hű tanítványként
az intést megfogadom.

Nagypapa:

Talán a Jancsi és
Juliska lenne jó...

Nagymama:

Ugyan, azt ismerik már,
kivülről rég, apó.

Nagypapa:

Hát légy okos, na lám
tanácsot mit teszel...

Nagymama:

Hogy aztán jót nevedd!
Na nem! Abból nem eszel.

Piroska:

Egy alkalommal rég,
a furcsa nevű kislány
meséje volt soron,
aztán csak elmaradt...

Nagypapa:

A Csipkerózsikát, tán
nem azt akarod, te lány?

Nagymama:

Legyen, de a játék
veletek lesz teljesebb.

Szomszéd fiú:

Segítünk, csak elől
ti járjatok a szóval...

Nagypapa:

Hát hozzá kezdenék,
Az úgy volt, na... hogy... szóval...

Bábokkal kezdenek el játszani az asztalon. Szinte észrevétlenül fordul át a szin báb-színházból valódi színházba.

Nagymama:

Élt egy király, nem nagy,
nem rút, nem rőt, de jó.

Nagypapa:

És volt egy szép neje,
s szívükben nagy szerelem...

Nagymama:

Akár a vadgalamb-pár,
egész nap folyt a turbék,
Nappal sétáltak együtt,
A holdat nézték éjjel.

Nagymama:

Telt-múlt az idő, s nekik
az ég nem adta meg
kit vágytak mind a ketten:

Mind:

egy szép kis gyermeket.

Nagypapa:

A vágyódástól megtört
vidám tekintetük.

s ha rá gondoltak néha,
szemükbe könny szaladt

Piroska:

Elunni kezdték egymást,
kik régen úgy szerették...?

Nagymama:

Ej, ez lassú lesz így:
meséljük azt az estét...

Nagypapa:

Mesélem sorra mind
ne sürgess vén szipirtyó...

Nagymama:

Sosem jutunk a véghez

Nagypapa:

ne károgj már, te varjú...

Piroska:

Az izgalom teszi,
hogy így beszélnek ők!

Szomszéd fiú:

Mi történt még, mi történt,
szegény király, s királyné...

Piroska:

Én úgy hiszem, a vége

ennél csak jobb lehet.

Nagypapa:

A vég, csak azt tudnám...
történt, hogy egy szép este
a kertbe ment a pár...
Figyelj, szomszéd fiú!

Nagymama:

Történt, hogy egy szép este
s a csámpás holdat leste
király, s királyné, kéz
a kézben volt a séta..

Nagypapa:

Ha lenne egy kicsink...
Így sóhajt a királyné.
No, elfutott a férje,
A könnyeit ne lássa.

Nagymama:

Akárha furcsa szellő
lebegtetné a testét,
a földtől elszakadt,
a légben ringatózott.

Nagypapa:

Zenélni kezdett akkor
a tó ezüst vize,
És táncba kezdett mind
karcsu vízi tündér.

A víztündérek tánc-dala:

Táncolj, táncolj, táncnak ideje eljött.

Látod, már az égre a hold is feljött.

Táncoljon a kicsi hal,

ebihal mondja: ihaj,

bokázzék az öreg rák,

hínár adjon vacsorát.

Pöntyögjön a kövér ponty,

Neki biz az való pont.

Olyan derűs az ég arca,

Kit kér táncra fölharcsa?

Nem lehet túl nagy kérés:

Legyen brácsás a kárász,

ehhez kicsi a kérész.

Az meg ki buboréka?

Jaj, megjött a nagy béka...

A királyné most érkezik vissza a földre, nem tud semmiről, ami vele történt.

KIRÁLYNÉ Be szép is volt... lebegtem a tó fölött, énekszót hallottam, tündérek táncát bámultam... *(Megpillantja a békát.)* Jaj, ez a nagy, randa, sanda, béna kövér béka hogy került ide...

BÉKA Kerültem, fordultam, itt vagyok, úgy. Így. Vagyok, ahogy vagyok. Egy béka sose gagyog. Igaz s való, méreteim kissé nagyok, azért meg ne ijedj, ne legyél rögtön tiszta ideg, mosd meg az arcod, a friss víz feldob, a víz jó hideg, még te is felébredsz.

KIRÁLYNÉ Tehát csak álmodom...

BÉKA Drága asszonyom, tudjuk, az élet álom, ne ragadjunk le ezen a határon. Ha tud figyelni, kezdhet nagyokat nyelni... Jó hírrel találkoztam – elhoz-

tam. Nem volt könnyű, szemében ne rezegjen könnyű. Akarja hát nyomban, hogy mondjam? Vagy várjak, hogy jobban járjak?

KIRÁLYNÉ Nekem ugyan mondhat híreket, béka uraságod, nagy szomorúságomat nem enyhíti meg.

BÉKA Nem-e? Nem-e én? Nem én-e? Na figyeljen csak, kicsikém. Mához egy évre, éppen akkor, éjfélre, mikor vízre száll az aranypor, mikor a macska a kúpcserépbe karmol, mikor az egér leszokik a sajtról, mikor a harangszó elválik a harangtól...

KIRÁLYNÉ Mondja már, ne izgasson tovább....

BÉKA Már épp a végére értem ennek a felsorolási izének... de türelmetlen a szép királyné... szóval akkor, nem is máskor, mikor héja ül a dalos madárhoz...

KIRÁLYNÉ Fontos ez?

BÉKA Hogy fontos-e? Majd kiderül, ha beborul, mert beborul, és mindenki leborul... Ha nem hallgat végig, maga vállalja az összes következményt...

KIRÁLYNÉ A hírt... a hírt mondja már... mi lesz mához egy évre?

BÉKA Mához egy évre, éppen akkor... apropó, nincs magánál egy erős cvekker... nem, nem cvikker, hordani olyasmiben szúnyoglárvát kell... jó, jó, mondom... ebből már ne legyen több gondom... kiskegyednek éppen, majd meg lesz örökítve olajképen, gyereke fog születni, kérem szépen...

KIRÁLYNÉ Nekem? Épp nekem?

BÉKA Miért, van még itt valaki más kettőnkön kívül, aki gyermeket szülhet? Szerintem maga készülhet. Én, ugye, hímnemem miatt, akadályoztatva lennék ebben. De az ön szíve nagyot dobban... alighanem örül?

KIRÁLYNÉ Hogy örülök-e? Annyira örülök, hogy örömben, ha megengedi, most megcsókolom önt.

BÉKA Ajajaj! Azt ne tegye! Már csak az hiányozna nekem, hogy visszaváltsa termetem – királyfivá. Érzem, megenne a mérgem! Örülök, hogy megszabadultam – ad egy: az én iszákos, nagyravágyó apámtól, a hírhedt békafalvy bántól, két nagyképű, engem kihasználó bátyámtól, életem há-

rom rozsdás pántjától... ráadásul hozzám akartak adni valami sárkány királylányt... egy olyan, nohát, sápadt arcút, nádszál karcsút, vagy kicsodát... Ne csókoljon, madám, az ám, eresszen utamra vissza, nyomomat a víz gyorsan beissza...

KIRÁLYNÉ Várjon már! Maradjon itt velünk, megbecsülésben lesz része nálunk...

BÉKA Asszonyom! Egy sejtés teljesen lenyom. Látott már olyan békát, aki bevárja a gólyát? Ide pedig egy gólyának érkezése lesz... Különben hogyan kerül ide a gyerek? Csak nem a postás hozza? De ez már a maguk dolga. Voltam, többé ne keress, emlékemén bátran taposs, itt az idő, adieu!

A király közeledik a kamarással.

KIRÁLYNÉ Felséges uram! Jó kamarásom! Hamar jertek, örömhírt hozott a béka... Mához egy évre gyermekünk születik!

KIRÁLY Gyerekünk? Ez kellett nekünk... Végre megint boldogok lehetünk... Szeretlek... nem hiszek a fülemnek...

KIRÁLYNÉ Csak nyisd ki jól a füled! Elmondom újra: mához egy évre gyermekünk születik!

KIRÁLY Hiszem, nem hiszem, a hírt szívem fölé teszem...

KAMARÁS Én meg az országban szétviszem.

KIRÁLY Vidd, a köpenyed vedd, mi meg, kik itt maradunk, – három napig mulatunk! A birodalom apraja-nagyja lakjon jól, a gyerekeket madártejben fürdessétek, az öregeket tejben-vajban forgassátok... az asszonyom süsenek, a férfiak fussanak, a zenészek játsszanak, épp lábúk táncoljanak, a madarak szálljanak, az egerek rágjanak, a csirkék csak tojjanak, a borjúk meg böggjenek, a halak tátogjanak, mindnek jusson jó falat, akár ember, akár ló, légy boldog, alattvaló!

Nagypapa:

És így történt. De nem csak három nap, egész

esztendőben mulatott
királyunk s háza népe.

Nagymama:

A történetben most
ugorjunk, épp egy évet.
Lássuk, hogy mint alakult
a hőseink jó sorsa.

Szomszéd fiú:

Ahogy telt-múlt az idő,
minden jel úgy mutat:

Piroska:

királynénk dolga már
megszülni a gyermeket.

A királyné pocakja a színen növekedni kezd. Egyre nagyobb, egyre nagyobb, egyszerre csak felsikolt: jön a gyerek! Azonnal megjelenik a bába, aki a királynét eltámogatja a függöny mögé.

KIRÁLY Megyek én is veletek, bába, ott a helyem a feleségem mellett...

BÁBA Ott ám a kórság ha megeszi, felséged itt a híreket lesi az ajtónál marad, s vár türelmesen. Rémesen unom a balga férfiakat, akik jobban nyafognak, mint akik szülni fognak.

KIRÁLY Ebadta néember, hát ki itt a király?

BÁBA Ki gyermeket segít világra, annak a tisztelet kijárna, még ha király is a másik... felség, most meg mit hadonászik? Ácsi! Apa lesz a bácsi...

A bába besurran a szülőszoba résén.

KIRÁLY Na tessék! Kioktat a bába, hogy menjek a... csudába! Engem meg esz az aggodalom, fiamat akarja már ringatni a karom.

A kamarás érkezik.

KAMARÁS Szép esténk van, felség...

KIRÁLY Szép, aki szereti. Micsoda szöveg, öreg? Ugyan mitől lenne szép, aggodalom tép, izgulok, szorulok, dugulok...

KAMARÁS Idejövet láttam, hogy a tó fölött vízre száll az aranypor, A palota tetején egy a macska a kúpcserépbe karmolt. Egy egérről meséltek a népek, arról, hogy leszokott a sajtról...

KIRÁLY Hallgasd csak! Megszólalt a harang... pedig az öreg harangot tegnap küldtem el javítani innen a hetedik faluba... lehet, hogy a harangszó elvált a harangtól... De hol a héja...

KAMARÁS Miféle héja?

KIRÁLY Hát amiben a vitamin van... hehehe... A királyné valami héját is emlegetett, aki leszáll majd az énekes madárhoz... de nem látok se héját, sem énekes madarat...

KAMARÁS Meglehet, azért nem, mert kint tök sötét van, felség.

KIRÁLY Meglehet. Akkor nem kifelé nézek, hanem befelé izgulok. Csak lesz már valami abból a gyerekből... Olyan nyugtalan vagyok... tudod, még soha nem született gyerekem... nehezen követem a fejleményeket... az első, ha nem jó, az embert csak-csak megviseli... és ez ne jó...

Bent felsír egy kisgyerek. A király izgalma tovább fokozódik.

KIRÁLY Mit gondolsz, ez már olyasmi? Jöhet a pólyára a masni?

KAMARÁS Nem csak, hogy olyasmi, felség, egyenesen az.

KIRÁLY Mi az, hogy egyenesen az, te gaz? Netán a gyerek?

KAMARÁS Ahogy tartja felséges kegyed.

KIRÁLY Mindezt honnan tudod? Van saját gyermeked?

KAMARÁS Hogy van-e, felség? Nahát! Éppen hogy van, nem kevesebb, tizenkettő, s mind saját.

KIRÁLY Az áldóját. Még sose mondtad...

KAMARÁS Még sosem kérdezte felséged.

KIRÁLY Igaz. Miért nem jön már ki az a gyermek, ha megszületett? Miért nem járul elébem,

KAMARÁS Mert nem tud még járni... így járulni sem

KIRÁLY Ha nem tud még járni, akkor miért született meg?

KAMARÁS Majd elmagyarázom felségednek később, úgy hallom, valaki nyitja az ajtót...

KIRÁLY Jól hallod, mert én meg látom is... A bába... A vén boszorkánya.. És milyen kicsi gyereket hoz... hát nekünk csak ilyen kicsire tellett királyi létünkre... Nincs nagyobb, te ostoba?

KAMARÁS Minden újszülött ekkora.

KIRÁLY Akkor megnyugodtam... azért, lehetne kicsivel nagyobb, mint az egyébként születettek... mégiscsak királyi gyermek.

KAMARÁS Úgy látom, egy hangyányival talán mintha nagyobb...

KIRÁLY Nem mintha, éppenséggel nagyobb. Igazi óriás. Látszik rajta, hogy az én fiam.

BÁBA Lánya. Lánya született, felség.

KIRÁLY Az meg hogy lehet? Erről engem senki sem tájékoztatott, előre... meg vagyok löve... hogy kislány... bár az is emberi lény... de mégiscsak más... ki egyeztette ezt velem, kamarás?

BÁBA A természet nem egyeztet az emberrel, felség, de pontosan tudja, mire van szüksége. Ma éjjel egy kislányra volt szüksége.

KIRÁLY Ne karattyolj itt, hanem engedd, hogy üdvözljön engem a gyermek... a lányom... a bókjait várom... mit mondtál, hogy is hívják?

BÁBA Csipkerózsika.

KIRÁLY Fura egy név. Bizonyára a feleségem adta neki. Asszonyi bosszú, azért ilyen hosszú. Vagy netán ezt is az a bizonyos természet? Ideje, hogy a körmére nézzek. Mindegy. Miért nem üdvözl?

- BÁBA Mert nem tud még beszélni.
- KIRÁLY Beszélni sem tud? Akkor hogyan fog velem beszélni? Némának nem néma, mert az előbb már ordított egy sort...
- BÁBA Majd megtanul beszélni is.
- KIRÁLY És mikor? És ki tanítja meg rá?
- BÁBA Ha eljön az ideje... és ön.
- KIRÁLY Én? Ne inkább a kamarás? Az ő szólása ékes, nekem még az sz-hangjaim kissé lyukasak... a kamarás meg türelmes pasas.
- BÁBA Királyné felesége, köszöni a kérdést, jól van.
- KIRÁLY Mit akar ez már megint? Most éppen mire int?
- KAMARÁS Hogy a felséges királyné állapota felől kellett volna kérdeznie önnek.
- KIRÁLY Micsoda újabb gondok jönnek! Mit kellett volna kérdezniem? Hogy rosszul van-e?
- BÁBA Tudja, felség, az asszonyok, így, szülés után, általában rosszul szoktak lenni.
- KIRÁLY Nem tudtam. Akkor meg mit tárod itt a szádat, cserfes párlat, eredj, és segítkezz neki. Addig én elleszek itt Csipkejózsikámmal.
- KAMARÁS Ha meg nem bántom felségedet, Rózsika.
- KIRÁLY Micsoda? Hát nem csipke?
- KAMARÁS Csipkének csipke, de nem Józsika, hanem Rózsika.
- KIRÁLY Aha. Majd megszokom. Feltételezem, lesznek itt még egyéb furcsaságok is a gyermek körül. Ennek az ember persze nem nagyon örül, de ha ez a természet gyereket csak így árul... Kamarás, te indulj, fertály óra múlva meg is fordulj, itt legyen mind a tizenhárom, a birodalmamban élő összes tündért idevárom, hogy Csipkejózsikámat... azt a rézfán fütyülő, dalos madárhoz letelepedő héját, Csipkerózsikámat áldásukkal ajándékozzák meg. Terítsetek nekik az arany tányérokkal, az arany poharakkal, az arany kanalakkal, az arany késekkel és az arany villákkal... a szalvéta lehet ezüst, még befogja a szájuk szélét az a sok arany. A hivalkodás amúgy is kétes erény.
- KAMARÁS Felséges királyom, életem-halálom kezébe ajánlom...

KIRÁLY Hagyd a rizsát, kamarás, mert a kedvem komor lesz! Halljam, mit akarsz!

KAMARÁS Baj van, felség. Csak tizenkét arany evő-készletünk van. Eggyel kevesebb, mint ahány tündért meg kell hívni.

KIRÁLY Kevesebb a tányér, mint ahány tündér ráér enni belőle? Ez is gond? Ezért kell annyit sírni? Egyet nem kell meghívni. Egyszerű...

KAMARÁS Engem mégsem fog el a derű. Egyet nem hívni meg? De melyik legyen? A sértés ténye fennforog, a tizenhárom közül egy majd biztosan háborog, s csak az ég tudja, hogy akarja, s milyen lesz a haragja.

KIRÁLY Maradjon távol közülük a legszebb. Ő lakik legmesszebb. Az Óperenciás tengeren túl, ahol három tarka farkú kismalac túr vadúl, az pedig nagyon messze van, s velük túr ott még egy vadkan, bár ez nem túl érdekes. Amellett sértődős e tündér-nyafka, mint az ördög öreganyja, és házsártos, mint a szegény ember anyósa. Meg folyton csak a tükör előtt pipiskedik, a hajával tüsténkedik, a bőreit kenegeti, szempilláját festegeti, kényes hangját próbálgatja, arany haját dauerolja. Semmi helye itt.

KAMARÁS És nem lesz ebből baj?

KIRÁLY Mi baj lenne? Meg se tudja a kényes pára, hogy mi történt ma éjjel a palotába'. Az ám... ne reszkess, ez a király dolga, és a dolga meg van oldva. Hirdessétek ki országszerte, az összes kisbíró az összes dobot dagadt-ra verje, megszületett a legszebb, legokosabb, legjobb kisgyermek birodalomszerte, ebben nincs vita, neve Csipkerózsika.

Nagypapa:

A jó kamarás ment
a hírrel szerte-szét.

Repült már mind a tündér,
a vár felé, egy híján.

KISBÍRÓ Közhírré tétetik, hogy a királynak és királynénak gyermeke születik, volt, neve Csipkerózsika lett, van, neme lány, termetre nett, csöppet sem hit-

vány, súlya kicsivel több, szeme legalább kék, nem zöld, mint tavasszal a fák, haja mint a búza, sárga, nincs is párja hét határba', hol gabona sincs; erre föl: most mindenki szakadásig mulasson, munkát, gondot messze hagyjon, minden szegény legényke csirkecombot kapjon a kezébe, zenész a zenébe csapjon, ki a cipő talpát eljárja, annak varr ingyen újat a vargánya, ácsi, az gomba, akartam mondani, vargája, a csizma annak a gondja, aki pedig sokat iszik, a végén majd jól berúgik, mulatságból kirúgatik, kutyák közé kirakatik az utcára, azok által megugatik, s összevissza pisíltetik hajnalig...

Nagypapa:

Repülünk most tovább
Szárnyán a szárnyas időnek...

Nagymama:

Ha jól tudom, most éppen
A tündérek megáldják

Szomszéd fiú:

bölcsőben a gyermeket,

Piroska:

oly szép e rész, figyeljünk!

Tündérek dala:

Szép gyermek, ha megszületél
Indulj, sok öröme leljél
az életben.

Első tündér, azt kívánom,
egészségeden ne fogjon

betegség.

Másodiknak azt kívánom,
szépséged el ne hervadjon
sohase.

Harmadik tündérként én csak
kívánom, ne legyél csélcsap
semmiben.

Negyedikként tehetséget
adok neked, a szépséget
birtokold!

Ötödik vagyok a sorban,
ne légy soha a bánatban
ismerős.

Hatodiknak szól a tündér,
házadban a teli kondér
meglegyen.

A hetedik tündér vagyok,
én hozom a boldogságot
véled lesz.

Nyolcadikként föléd állok,
teljesüljön minden álmod
ébredve.

Kilencedik tündér hozza
ajándékul néked adja:
jóságot.

A tizedik tündér szól most,
legyél mindig szép és kedves
mindenhol.

A tizenegyedik kéri
találjon rád olyan férfi,
kit szeretsz.

Ebben a pillanatban kicsapódik a trón fölötti erkély ajtaja, kísértetiesen lebeg-lobog minden lepel, megjelenik egy gyönyörű, ám fekete lepelbe öltözködött tündér. Ő tizenharmadik. Mindenki visszahőköl a láttára. A tündér meglebbenti a hatalmas uszályát, a fekete fátyol beteríti a tróntermet. A tündér tükröt tart az arca elé, nézi magát, mint ha a többiek ott sem lennének.

Tizenharmadik tündér:

Tükröm, tükröm,
mondd el nékem,
meddig tartod
meg szépségem
épségben.

Tükör:

Legszebb tündér
legszebb maradsz,
míg a nap az
útján halad,
míg a hold az

eget méri,
és az éj a hajnalt éri,
szép maradsz te örökre.

Tizenharmadik tündér:

Nézzük hát, most őket,
a teremben ünneplőket,
játsszunk kicsit,
bár nem hívtak,
varázsoljunk,
bár nem vártak.

Nem voltam jó lakomázni,
Eljöttem kicsit komázni
veletek.

A tizenegy bárgyú tündér
megáldotta már a szegény
gyereket.

Ám az áldás szertefoszlik,
s vele együtt majd elfoszlik
élete.

Mert tizenöt lesz ő éppen,
amikor az átkom szépen
megfogan.

Kezét megszúrja a rokka,
meg is hal ő azon nyomban,
így legyen.

Nem hívtatok, hát eljöttem,
máris megyek, és elviszem
álmotok.

Ne legyen itt boldog többé

senki, legyen rettegésé
az ország.

Ismét a tükkrét nézi.

Tizenharmadik tündér:

Tükröm, tükröm,
szépet mutatsz,
mutasd meg a
hazautat,
röpíts el bi-
rodalmamba,
s ha üt majd a
bosszúóra,
ide visszahozz.

*A fátylával együtt eltűnik az ajtó mögött. Csak most vesszük észre, hogy a trónterem-
ben tartózkodókat varázslat tartotta fogva, mozdulni sem tudtak eddig. A
király tér elsőnek észre.*

KIRÁLY Kapjátok el a vénséget, vissza kell vonja az átkot...

*Utána indulna mindenki, de hirtelen egy hatalmas varjú jelenik meg a csillárok maga-
sában, fenyegetően körberöppen a terem boltozata alatt, az emberek ri-
adtan lapulna vissza a földre.*

KIRÁLY Hát egyetlen bátor ember nem akad az udvaromban, ki egy varjú tollát
tépné, gonosz tündért leckéztetné?

KAMARÁS Ne súlyosbítsuk a bajt, tündér küldi ránk a bájta, ki varjú bőrébe bújt.

KIRÁLY Leginkább csak azt sajnálom, nem csaptam hogy menten agyon. Hát te mért sírsz, asszonyom? Csak nem hiszed, hogy egy hisztérika méri ki a sorsunkat?

KIRÁLYNÉ Drága kicsi lányom, ez lett hát a sorsod. Hosszú évek óta vártunk, most itt vagy nekünk végre, és mivé lesz életed? Tizenöt éves korodban egy átok miatt meg kell halnod.

KIRÁLY *(a tündérekhez)* Tündérek, mit álltok, mire vártok? Csináljatok már valamit, nem lehet, hogy egy sértett fruska átka legyen romlásunkra! Övé lenne legerősebb a varázslat? Ezért jártátok ki a tündériskolákat? Hol hagytátok az eszetek? Varázspálcára fel, gyerekek! Hol a tizenkettedik tündér? Mérget bugyborékol föl a kondér! Te még nem mondtál kívánságot. Ajándékod minek szánod? Kérlek, oldd fel ezt az átkot!

Előlép a tizenkettedik tündér. Varázspálcájával megérinti a bölcső szélét.

Tizenkettedik tündér:

Én az átkot át nem válthatom.
Mégse töltsön el a fájdalom
benneteket, van annyi erőm,
hogy halálból visszahozzam őt.
Rokka fogja megszúrni kezét,
ám nem veszi el az életét:
aludni fog csak, száz évig bár,
s leteltével ismét visszaszáll
tornyotokra az öröm-madár,
s reggelenként jó reggel-t kiált.

KIRÁLYNÉ Köszönöm neked, drága tündér, hogy megmentetted a gyermekünket...

KIRÁLY Azért a száz év kicsit sok, nem gondolod? Nem tetszik így ez a dolog. Mit csinálunk száz évig? Az ember addigra megvénu... s tán meg is hal végül, sőt, mit több, biztosan.

TIZENKETTEDIK TÜNDEÉR Véle fogtok ti is aludni, álmatlan, hosszú nagy álmat – észre sem veszitek majd, míg alszotok, elrejt benneteket ölében az idő.

KIRÁLY Hát jó. Rendben van. Végre kialszom magam. Ó, hatalmas agyam, mi nem ötlik beléd. Félre a tréfával, figyelj rám, vén cseléd, Kamarás! Legjobb, ha elébe megyünk az eseményeknek!

KAMARÁS Szolgálatodra, felség!

KIRÁLY Hirdetessék ki minden tartományban...

Amíg a szín változik, a kisbíró kihirdeti, amit a király a kamarásnak mond.

KISBÍRÓ Kihirdettetik Rózsa király birodalmának minden tartományában, hogy az összes rokkák összeszedessenek, szedésük után nyomban elégtessenek. Akinél rokkát talál a király ellenőre fertály óra után, maga is összeszedessék és rokkájával egyetemben rendesen elégtessék.

Szomszéd fiú:

Hol a rokka, itt a rokka,
elrejttem én a sarokba.

Piroska:

Megtaláltam a rokkádat,
Fölégetem a házadat.

Nagypapa:

A király poroszlói
bejárták az ország
minden kis zegzugát,
és égtek a rokkák...

Nagymama:

... és égtek a rokkák;

álló hétig világos volt
a lángjuktól az ország,
míg mind elégett sorban.

Nagypapa:

Meglelte nyugalmát
a király, s királyné,
nevelték féltő gonddal
kis Csipkerózsikát.

Nagymama:

Az idő gyorsan szállt,
tizenötlet több már,
születése napját
készül megünnepelni

Szomszéd fiú:

szép Csipkerózsikának
a boldog királyi pár.

Piroska:

Ajándékuk hozzák
sorban az alattvalók,
temérdek holmi nem fér
a királyi portán el.

Szomszéd fiú:

Ihol jó Csipkerózsika,
oly szép az istenadta...
Elnézem őt: hiszen
oly szép, mint épp te vagy!

Piroska:

Ne játssz velem, gyerek,
a szívben egy tükör van,
ha abba belé tekintsz,
meglátod az arcodat.

Nagymama:

Elég az évődésből
Nagypapa, mesénk haladjon,
király s királyné most
ajándékát át adja.

KIRÁLY A sok baba, ékszer, labda és nyúlszőr mellé mit adhatnánk néked, Csipkerózsika, tizenöt éves nagylányunk... hogy teljesüljön a vágyunk, a legszebbnek s -boldogabbnak lássunk!

KIRÁLYNÉ Megkapod tőlünk életed első bál ruháját...

CSIPKERÓZSIKA De szép... de szép, apus, anyus, milyen jó tizenöt évesnek lenni.
Felpróbálhatom az új ruhámat?

KIRÁLYNÉ Csak vedd fel, hadd lássuk, hogyan fest a bálba induló Piroska!

Csipkerózsika átöltözik. Körülötte sürgölődnek-forgolódnak a szobalányok, énekelnek.

Szobalányok:

1.

Itt a fésű hajadnak,
a színarany pataknak.

2.

Itt a csipke melledre,
szemérmesen elfedje.

3.

Itt a selyem harisnya,
lábad ívét mutassa.

4.

Itt a gyolcsing válladra,
termetedet mintázza.

5.

Báli ruha, penderül,
benne szinte fölrepülsz.

6.

Itt a páros topánka,
ne táncoljon magába.

7.

Fejedre a korona
felkerül, és kész csoda –

Mind:

A kislányból nagylány lett,
első báljára most megy,
ring a csípő, úszik a váll,
aki nála szebbet talál
hazudik!
... vagy vak...!

A kicsi lányból serdülő lányt varázsol a ruha, formálódó mellekkel, nőies alakkal. A lány a tükör elé áll, illegeti magát benne.

CSIPKERÓZSIKA Ó, hisz ez nem is én vagyok... ez egy nagylány, királyi termet...

KIRÁLY Bizony, e szép uborka a mi kertünkben termett... öröm rád nézni, drága gyermek... mint a makk, egészséges, rendes...

KIRÁLYNÉ Most magadra hagyunk, élvezd az ajándékaidat. Apáddal...

KIRÁLY ... elsétálunk arra a helyre, ahol tizenhat évvel ezelőtt, este...

KIRÁLYNÉ ... egy ronda békától ijedtem meg...

KIRÁLY ... ki érkezésed hírét hozta... nem is volt az olyan ronda.. csak el ne kószálj addig...

KIRÁLYNÉ ... idegenekkel szóba se állj...

KIRÁLY ... a palotából ki se lépj...

KIRÁLYNÉ ... az őrszemekkel se beszéljess...

CSIPKERÓZSIKA Levegőt azért tán még vehetek...

KIRÁLY Azt vehetsz, s nem keveset... de nem szeretem, ha a lányok hevesek...

KIRÁLYNÉ Eredj már, a mi Csipkerózsikánk nem olyan...

KIRÁLY Minden lány olyan, mint a megbolondult folyó, amikor szerelmes... na tessék, a kukta-gyerek szüntelen les rá a szemeivel.

KIRÁLYNÉ Ugyan, mással mivel?

CSIPKERÓZSIKA De atyám, mi az a szerelem?

KIRÁLY Ja, hogy nem tudod! Akkor nem is teszed... még. Tehát nem kell aggódom érted. Te ezt nem érted.

CSIPKERÓZSIKA Nem. Csak menjetek. Én sorra veszem mindegyik ajándékot, és megírom az összes köszönőlevelet.

KIRÁLY Imádom ezt a gyereket...

KIRÁLYNÉ Én pedig sétálni imádok... teveled...

KIRÁLY Húzódjunk hát messzebb... a tó ilyenkor a legszebb.

Nagypapa:

A pár elandalgott,
csak Csipkerózsika
maradt a nagy teremben...

Nagymama:

... egyszerre furcsa hangok
ütik meg a fülét...

Nagypapa:

Ott fenn a nagy toronyban,
hol illatos a szél,
egy régi-régi rokka
a táncát vígan járja...

CSIPKERÓZSIKA Mi az a rokka? Mi ez a hang? Sose hallottam, mégis olyan ismerős.

Nagymama:

Zenél rajt minden szál
ha rezgeti víg szél,
ott fent a tündér várja
a látogatóját.

CSIPKERÓZSIKA Felmegyek, megnézem, mi lehet ott.

Nagypapa:

Csak erre, erre bátran,
e sok pókháló itt
ó meg ne riasszon
téged, nem járt itt senki

Nagymama

mióta megszületted.
Jöjj, lépj a toronyba be,

a lépcsőn indulj bátran,
csak erre, most fordulj

Nagypapa:

el jobbra, tovább csak föl,
míg el nem érsz egy ajtó,
mely nyitva várja már
a látogatóját...

Piroska:

Én úgy féltem a lányt,
tudom, mi lesz a sorsa...

Szomszéd fiú:

Talán ha szólnánk, hogy
az ajtón ne lépjen...

Nagymama:

Beee, kis bárányom, te,
hiszen csak egy mesét
mondunk el néktek itt,
s ha most belé kotorsz

Nagypapa:

a történetbe, hát
elvéjtük majd fonalunk.
Csak minden úgy történjék
ahogy a könyvben írva

Nagymama:

volt. Most belép az ajtón,
s bent lát csodát,

egy vén szipirtyó rokkán
tekerget sok fonalat.

CSIPKERÓZSIKA Jó napot, öreganyám. Milyen szép itt nálad...

SÉRTETT TÜNDÉR Már vártalak, szép kis énekes madaram. Hallom, ma töltöt-
ted a tizenötödik születésnapodat.

CSIPKERÓZSIKA Úgy biz ám! És kaptam temérdek ajándékot, megszámolni sem í-
tudom...

Az öregasszony a rokkára mutat.

SÉRTETT TÜNDÉR Hát ilyen szépet láttál-e éltedben?

CSIPKERÓZSIKA Nem én. Megpróbálhatom?

SÉRTETT TÜNDÉR Világért sem... Azt nem szabad... Ilyen játékokat tilt a ki-
rályi parancs...

CSIPKERÓZSIKA Királyi parancs? Hiszen a király az én apám... nekem megenge-
di...

SÉRTETT TÜNDÉR S ebben teljesen biztos vagy?

SÉRTETT TÜNDÉR Hogy biztos vagyok-e? Biztosabb semmiben se. Engedd
kérelek, hadd játsszam ezzel a szép masinával.

SÉRTETT TÜNDÉR Hát ha megengedi, csak játssz, csak játssz, kis dalos mada-
ram...

Csipkerózsika játszani kezd a rokkával.

Szomszéd fiú:

Ne játssz, vigyázz, a kezed
megszúrja a rokka...

Leány:

Menekülj innen, mert még
elér a tündér-átok...

Sértett tündér:

Elhallgass menten, mert még
a szádra forrasztom
a szót. Az átoknak
most lón foganatja, nézd,
megszúrta kezét, ó!

Csipkerózsika felsikolt, az ujját a szájához szorítja.

CSIPKERÓZSIKA Megszúrt... ez fájt... *(hatalmasat ásít)* És milyen álmos lettem...

SÉRTETT TÜNDÉR Nem álom ez, gyermekem, hanem a halál. Apád vétkét bosszulom meg rajtad. Ő nem hívott meg születésnapra bálra. Most majd gondolhat folyton a halálra. Az átok beteljesült, itt nincs már semmi dolgom. A varjú elrepül.

Varjúvá változik, kárörvendő röhögéssel kirepül az ablakon. Alig tűnik el, megjelenik a tizenkettedik tündér. Nézi az alvó Csipkerózsikát, az ágyra fekteti, betakarja, megcsókolja.

Tizenkettedik tündér:

Aludj, csak aludj, drága gyermek,
száz éves álom vár reád most,
én öröködöm fölötted addig,

míg egy napon majd fel nem ébredsz...

Ő is kirepül a toronyszoba ablakán, de mint fehér madár.

Nagypapa:

Elaludt a lány, s vele
aludt el az udvar is.

Nagymama:

A szakács éppen
a kuktát készül képen
törölni, de megállt keze,
és úgy aludt el ott.

Nagypapa:

A macska készült, hogy
bekapja a kisegért,
meglepte őket is
az álom fürge szárnya.

Szomszéd fiú:

A trónterem előtt
egy szép kutyus hevert,
a csontra ráharapni
készült, s alszik most.

PIROSKA:

Az ajtófélnek dőlt,
úgy érte el az álom.
csak álmodj szépeket, jó
hűséges kamarásom.

Nagymama:

A király s királyné
a trónusán aludt el,
s köröttük udvaronc-
seregre rontott álom.

Nagypapa:

Aludt az udvar és
aludt az egész kastély,
s a csipkerózsa mindent
benőtt, falakat, termet.

Szomszéd fiú:

Olyan szomorú lettem,
hiába volt hát minden...

Piroska:

Ugye, eljön egy király,
a lányon hogy segítsen.

Ugye, elmesélitek
az ébredés hogy történt?

Nagymama:

Most tartsunk egy kevés,
pihentető ozsonnát,
s ha ettünk, s ittunk, majd
mesénk is jobban gördül.

2. felvonás

Szomszéd fiú:

MeséljeteK tovább,
nagyon eljárt az óra,
keresni fog anyám,
kopog majd a falon.

Piroska:

Maradj, már nincs sok hát-
ra, jönnie kell a
királyfinak, s a rúT
varázslat megtörik.

Szomszéd fiú:

Tudom, Piroska, hogy
szeretnéd, hogy maradjak.
Én is szeretnék még
sokat melletted ülni.

Nagymama:

Hol hagytuk abba, várj,
Alszik már? Vagy csak készül?
S a szép kastélyt a rózsa
talán befedte már?

Nagypapa:

Az idő telt, és múlt,
és lassan elfeledték
az emberek, mi történt,
a kastélyt rózsza fedte.

Nagymama:

Na jó, ugorjunk ismét,
lelassultál, te apjuk,
hozzád egy rossz csiga
képest a gyorsvonal.

Nagypapa:

Jól van, teljék az idő,
közeledjünk a száz
év feléhez, akkor
lássuk csak, hogy mi történt.

Nagymama:

A rózsával benőtt
kastély közelében
üldögélt egy asszony,
ő volt olyan nagyon nem

Nagypapa:

idős, mi több, csodás
arcú, de ismerős!

Piroska:

Emlékszem rá, a tündér,
nem más az illető.

Szomszéd fiú:

Tovább gonoszkodik tán,
ezt fel nem foghatom.

Nagypapa:

Na, lássunk hozzá ismét,
előnt az únalom.

Nagymama:

Egyszer csak arra téved,
a rózsás vár felé,
egy rózsás arcú ifjú,
ha jól látom, vándor.

A tizenharmadik tündér öregasszony alakjában jelenik meg előtte.

SÉRTETT TÜNDÉR Mi szél hozott erre, legény, hol a varjú se száll, csak az
ágon ül, ott káricál.

VÁNDOR Vándorolok, öreganyám, Balga a nevem, s a boldogságom keresem.

SÉRTETT TÜNDÉR Ezt már szeretem hallani. Hiszen hát jó helyen jársz, ha
most szavamra állsz. Csak akkor maradj, ha érdekel egy kis arany...
vagy, mondjuk, sok.

VÁNDOR Miket beszélsz? Mindjárt elájulok. Bizony elkélne nékem... a sok arany.

SÉRTETT TÜNDÉR Derék erény a kapzsiság. Látod az a várat ott? Nem látod, a
szádat hiába tátod? A rózsza mind benőtte. Ha átjutsz a rózsafalon, bent
virágos ravatalon csodaszép lányt találsz. Szébb csillag sincs az égen...
ki alszik régen. Ébreszd fel, elhagyja testét az álom-nyavalya, s tiéd a ki-
ráltság minden aranya.

VÁNDOR S valóban olyan szép az a lány?

SÉRTETT TÜNDÉR Az ő szépsége elhomályosít minden mást... *(magában)*
Hogy utálok ezt a képmutatást, amikor nem a magam ragyogó mását mutatom, s szebbnek azt a nyavalyás kis férget hazudom...

VÁNDOR Megyek, kétszer se kell mondanod, ha kell, a fogam ott hagyom.

A jó tündér pillangó képében próbálja visszatartani a fiút.

PILLANGÓ Ne menj legény, halálba méysz! Hiába vágysz az aranyra... oda soha nem érsz.

VÁNDOR Hallga csak, hallga, mit sepeg itt e szivárványos jószág?

PILLANGÓ Hallgass rám, a szívem csupa jószág...

SÉRTETT TÜNDÉR Te beszélsz, te kórság? Csak nem ijedtél rá, vándor, e kis vartyogásra? Miért nem rám figyelsz, mért hallgatnál másra?

VÁNDOR Eh, nekem ez hiába énekel, engem csak az arany érdekel.

PILLANGÓ Aztán meg ne bánd!

SÉRTETT TÜNDÉR Elhallgass, te! Balga, ne nézz hátra, így indul el minden útra a bátra, eredj!

Rárontana a pillangóra, de az tovalebben.

VÁNDOR Bolond beszéd, még hogy halálba! Megyek, megcsinálom a szerencsém...

SÉRTETT TÜNDÉR Eredj csak, eredj, bátor vándor, hamarosan arany kanállal ér a cibereleves a szádhoz. De hozzám valamit nekem is!

VÁNDOR Kapsz is, marad is, de ha nem lesz elég, a hátadon járatom meg a botomat, ostoba vénség.

SÉRTETT TÜNDÉR Több szerénység többre vinne... Csak menj szépen, lesz arany, eredj, várnak a rózsák... Lesz arany, de te ott maradsz, kapzsi vándor, örökre, gondoltad volna meg inkább százszor, mikor hallgatsz rám. *(Leveszi az öregasszonymaszkot, előveszi a tükrét, belenéz.)* Látom, nő a szépségem, nem úszod meg épségben, bolond!

A legény nekivág a rózsákkal benőtt falnak. A rózsák rátekerednek, fojtogatják, rángatják, végül nem bírja tovább: befonják a rózsák, elmerül sötét rengetegükben.

Piroska:

Szegény fiú, hiába
áldozta életét fel...

Szomszéd fiú:

Lám, ennyi csak a pénz
utáni kerge vágyás.

Nagypapa:

Harminchárom év telik
el újra, sok-sok bátor

Piroska:

legény utolsó útja
e várhoz vezetett.

Szomszéd fiú:

Bódító rózsá-tenger
húzta magába őket,
eltűntek nyomtalan,
áldozva ifjuságuk.

Nagypapa:

FigyeljeteK, mert itt jő
egy másik árva vándor!

Nagymama:

Lássuk, ő mennyit ér,
megáll-e majd a próbán.

Egy katona érkezik a kastély elé. A tündér királykisasszony-álöltözetben szólítja meg.

SÉRTETT TÜNDÉR Miért jársz erre, jó katona, hol a madár se jár... gyalog, legfeljebb száll...

KATONA Magányos katona vagyok, szépséges asszonyom, hallgassa hát vallomásomat, keresem a boldogságomat. A fronton megálltam a helyem, nem estem el, így most esedezem kegyéért, s szíve csücske hegyéért. Vitéz László a nevem, az ördögön is győzedelmeskedem.

SÉRTETT TÜNDÉR Jó vitéz, meg László, ha keresnéd, itt áll előtted szerencséd.

KATONA Nem hiszek a szemeknek... a fülemnek... ilyen szép hölgy, s engem választ... beh, kedves... fényezhetem a puskámat!

SÉRTETT TÜNDÉR Egy kis probléma azért akad. Látod ezt a kastélyt, itt előtünk?

KATONA A fronton ilyenekre lőttünk... Látom. Hamarosan nem lesz, csak várrom.

SÉRTETT TÜNDÉR Látod, hisz van szemed. És a kezed sem remeg. Nos, ott rejtőzik az én hozományom. De előbb győznöd kell az ármányon. Sok arany, s még több akad. Indulj el érte, ha a rózsákon keresztül vágta magad, lesz aranyad, s tiéd vagyok. Látom, ettől a szemed ragyog.

KATONA Mi rontás üli a várat? Lőjek előbb, vagy még várjak?

SÉRTETT TÜNDÉR Tudja a bánat. Talán egy gonosz boszorkány jelent meg régen az égen, vagy a kastély tornyán, s helyet megbabonázta. Azt rebesgetik, ott alszik bent apácskám, az ország királya... száz és száz alattvaló, ahogy ilyenkor tenniük való... alszik a királyi pár... Mindenki megmentőjére vár.

KATONA Repülök, szép hölgy, szívemben aranyvirág... az ám, itt még nincs fel találva a repülő?

SÉRTETT TÜNDÉR Nincs. Ne ronts el mindent. Menj már!

A jó tündér szitakötő képében érinti a vállát.

SZITAKÖTŐ Ne menj katona, a halálba mész, ha belőled elvész most az ész.
Hiába vágysz az aranyra...

KATONA Mit hallok? Azt nem mondtad, hogy veszélyes a küldetés? Nekem már olasz front, Isonzó, s miegymás, éppen elég volt, s hogy egyik fronton se voltam még holt épp csak szerencse. Valami azt súgja nekem, inkább szerelj le!

SÉRTETT TÜNDÉR Ejh, mit hallgatsz egy dőre nyomorult szitakötőre! Tűnj el egy időre, hess, te beste propelleres féreg! Ne várd, hogy a nyomodba érhjek! Katona, derék fapofa! Csak nem vetted komolyan, ami a szájából kizuhan? Ha az aranyban nem hiszel, hát higgy abban, apámtól megkapod a fele királyságát, mellé teljes lustaságát, ha a kastélyt a rózsáktól megszabadítod.

KATONA Az ám, miféle rózsák?

SZITAKÖTŐ Halálos rózsák ezek, befonják indáikkal kezed, megtörik büszke termeted, a csatát ellenük soha nem nyerheted meg.

KATONA Hallod, hogy mit beszél? Jelentenek a rózsák komoly veszélyt? Legalább egy lángszóróm lenne... a tűz mindent megenne...

SÉRTETT TÜNDÉR Mit neked egy zordon kerékkötő fakó szitakötő? Ha akarom, lecsapom. Hess! A rózsák mifélék? Snassz. Semmifélék. Te mással törődj, vágj utat a rózsarengetegen, majd azon az úton fogsz visszatérni, délcegen, királyként hozzám, kedvesem...

KATONA Szavaidban nem kételkedem. Megyek, máris indulok.

SÉRTETT TÜNDÉR Eredj csak! Néha sokat ér a kételkedés. El fogsz pusztulni te is, mint előtted annyi, szép vitéz... A rózsakerdő áldozatokat követel... itt kevés a harctéri kebel... *(Kibontakozik a királylány-jelmezből, előveszi a tükrét, belenéz.)* Egyre csak nő szépségem, nem úszod meg épségben, te sem, ostoba. Ámbár, a világ változik, s nekem modernizálni kell a módszerem.

A katona elindul. A rózsák közé érve előrántja a puskáját, de hiába lövöldözik. A rózsák térdre kényszerítik, befonják, majd elmerül az ágak-virágok dzsungelében. Még néhány durranás, azután elcsendesedik minden.

Szomszéd fiú:

Én ezt a mesét nem
fogom szeretni, hogy ha
a lányt nem menti meg
királyfi, vagy akárki...

Piroska:

Ne félj, a meséknek
a vége mindig szép.
Légy hát türelemmel,
s jutalmad megkapod.

Nagypapa:

Királyfi épp nincs kéznél,
jön egy fió, de oly más
miként királyfit képzelsz.

Nagymama:

Szájában a tej aludt,
naívság szemében,
szívében vad szerelem,
bár azt se tudja, ki az

Nagypapa:

akit szeret. Kisérjük
el őt is útján, rózsák
közé, talán szerencse

vezérli a szegényt.

Egy fiú érkezik a vadrózsával befutott palotához. A boszorka vén király képében jelenik meg előtt.

SÉRTETT TÜNDÉR De jó hogy jössz, szép fiam. Igen nagyon fáj a fejem. Segíts már egy vén királyon. Az ott a palotám tornya. Száz éve már, valami agyament boszorkány varázslattal megrontotta, vadrózsákkal befonatta. Bent rád annyi arany vár, súlyát megmérni sem tudnád, felét neked adhatnád, a bemennél érte.

FIÚ Ah, lágyan kél az esti szél, sem utódja, sem boldog őse, én nem leszek a maga szürke hegedőse.

SÉRTETT TÜNDÉR Hé-kás, te meg miket beszélsz? Nem látod, hogy egy király áll előtted?

FIÚ Királyok ma már nincsenek, legfeljebb a meséből intenek ki.

SÉRTETT TÜNDÉR Az egyre megy. Csak menj be szépen a rózsák közé. Eredj!

FIÚ A rózsákat szeretem. Versek is szoktam írni róluk. Meg dalszövegeket. Aztán gitáron kísérem... magam

SÉRTETT TÜNDÉR Úgy vélem, te egy kobold vagy, boldogtalan.

FIÚ Kobold, aki az eszeden dobolt. Tudok gitáron néhány Beatles-nótát...

SÉRTETT TÜNDÉR No, nézd, ezt a fölfújt fókát! Nem kell az arany?

FIÚ Éppenséggel nem. Ma már nem divat az arany, mindenki a bőrért van oda, én is bőrt használok, abból csinálok nyakláncot, meg karkötőt...

SÉRTETT TÜNDÉR Nem értem ezt a hőzöngőt.

A jó tündér méhecske alakjában közelít hozzá.

MÉHECSKE Ne menj királyfi, a halálba mész. Hiába vágysz az aranyra... felállítva már a csapda, csak rád vár.

FIÚ Köszönöm, beszélő méhecske, amúgy se mentem volna be. Nincs szükségem aranyra, más kín települ szívemre.

SÉRTETT TÜNDÉR Segíthetünk azon is. Ha legyőzöd a rózsákat, tiéd birodalmam kormányzása, valamint a kezem mása, roppanása, roppant uralkodó leszel.

MÉHECSKE Ne menj, királyfi, hiába kínál hatalmat, a rózsák véredet veszik, felfalnak.

SÉRTETT TÜNDÉR Hess, te beste zümmögő, eljön, várj csak, az idő, mikor végzek veled is – lesz még mézedből ecet is...

Feléje csap, de a méhecske ellebben a csapás előtt.

FIÚ Hiába kergeted el a méhecskét, ígérhetsz fűt, fát, kecskét, nem vonz birodalmad. Atyám vezérigazgató, rajta keresztül minden elérhető, életformája mégse vonz. El is költöztem tőle, nem érdekel a tőkéje. Más a gond. Szerelmes vagyok, nagyon.

SÉRTETT TÜNDÉR Nos, segíthetünk azon. Ezt most be fogja venni... Halld hát, az igazságot, ha van füled, ne feledd. Száz éve, épp, vagy majdnem, e várban élt egy nagy király. Született egy lánya, Csipkerózsika. Olyan szép volt ez a lány, párjára sose lelsz. Ám még nem lépett a tizenhatodik évébe, gonosz varázslat törte félbe az életét.

FIÚ Régi mese, Grimm írta, átlátok rajtad, öreg brahista. Csodák nincsenek, csak a mesékben, de én nem hiszek a mesékben régen.

SÉRTETT TÜNDÉR Nem hiszel? Száz éve alussza álmát fent a toronyban – akarod látását? Nézd!

Fény gyullad a padlásszobában, a fiú megpillantja az ágyon fekvő, alvó Csipkerózsikát.

FIÚ Ő az, itt van tehát, akit kerestem, a lány, kinek szerelméért vágyódott szívem és a testem. Akiért annyit daloltam... akinek eddig a foglya voltam.

SÉRTETT TÜNDÉR Nos, vannak-e csodák?

FIÚ Igazad volt, megbocsáss, indulok érte.

MÉHECSKE Az út a rózsák rengetegén át vezet. Megfojtják életed...

FIÚ Inkább legyen úgy, mintsem éljek tovább a szerelme nélkül. A tanácsodat köszönöm, de indulnom kell. Isten veled is, vén király.

SÉRTETT TÜNDÉR Igazán remek. Csak menj, rózsák közt találsz halálot, suhanc! *(Lehántja magáról a öregembermaszkot, előveszi a tükkrét, belenéz.)* Most vagyok a legszebb, mit a sorsom megszab megteszem, pusztítom a vándorokat, végül aztán egy sem akad, ki próbálkozni merne.

A fiú elindul a rózsák közé. A rózsák fölhorgadnak, várják új áldozatuk. A királyfi azonban olyan ügyesen hajladozik, ugrál, gitárjával csapkod, szúr és vág, a rózsák nem tudnak kárt tenni benne.

FIÚ Rózsák, ti szépek vagytok, kedvesek, életemnek kegyelmezzetek!

RÓZSÁK Kegyelmeznénk, nem lehet. Sorsunkról a tündér dönt, ha akarja, vért is ont, de tetszel minékünk. Ha zenélnél talán, kicsit, lazán...

A fiú elővesz egy furulyát, furulyálgatni kezd. A rózsák ahelyett, hogy megfojtának, köréje hajolnak, simogatják.

SÉRTETT TÜNDÉR Mit látok? Ez szememnek túl merész. Legyőzi rózsáim egy nyamvadt kis zenész? Mit akarsz? Ha harc, legyen harc! Varázslók mást! Rózsáim, ti megszelídült gonosz szellemek, változzatok át karddá, s a vakmerő legényt hasítsátok ezer darabra!

A rózsák átváltoznak hatalmas kardokká. Új harc kezdődne, de a fiú szerelmes dalba kezd a gitárján, sorra a földre hullanak alá a kardok. A boszorkány dühe tovább fokozódik.

SÉRTETT TÜNDÉR Ostoba szellemek, elbánt veletek a királyfi. Magam megyek s pusztítom el.

Felrepül, varjú képében megül a toronyszoba tetején. A közeledő fiúra hatalmas kőzapot zúdít. A királyfit a rózsává visszaváltzott kardok megvédik a kövek rohamától, és sértetlenül ér a toronyszoba elé, ahol szembe találja magát a boszorkánnyal.

SÉRTETT TÜNDÉR A rózsáimat mind megrontottad. A kardjaimat elhullattad. Köveimet hártottad. Valamennyi a fiam volt, lányom volt, valamennyi gonosz szellem volt, s ellenem fordítottad őket a zenéddel. Most magam jöttem, hogy elintézzelek. A lányhoz nem juthatsz be, zenélős gyerek.

FIÚ Honnan ismersz engem, szépséges asszonyom?

SÉRTETT TÜNDÉR Hát nem sejtöd? Én voltam a vén királyi pára, ki elküldött a halálba, csak hogy megmenekültél. De előlem nem menekülhetsz most!

Kergetni kezdi. A fiú, amikor a tündér már-már elérné, egy-egy dallamba kezd, amitől meg kell állnia a tündérnek. De csak egy pillanatra. A tündér első mozdulatára elnémul a gitár, olyankor folytatódik a kergetőzés. Végül a felhevült tündér eléri a fiút, akinek kiesik kezéből a gitár. A tündér ellöki, már emeli a kezében lóbált kardot, hogy végezzen vele, amikor megszólal a palota tornyában a harang. Fejük felett megjelenik a jó tündér.

JÓ TÜNDÉR Ne bánts a királyfit, gonosszá lett, sértődött testvérem, letelt a száz év. Ébred bent szerelme, Csipkerózsika, hatalmad a harangszóval megtört.

SÉRTETT TÜNDÉR Letelt a száz év... micsoda szégyen... már nem csak én leszek ébren... mehetek vissza borsót hüvelyezni közétek, cserfes konyhalányok... micsoda átok...

(A sértett tündér megsemmisülten elszédeleg. A fiú belép a toronyszobába, ahol Csipkerózsika alszik. Nézi, s akkora szerelmet érez, nem tud ellenállni a csábításnak, megcsókolja. A lány kinyitja szemét.)

CSIPKERÓZSIKA Hol vagyok? Mi történt? S a kedves öreg néne a furcsa szerszámával? *(Meglátja a királyfit.)* S te ki vagy, mondd, hogy kerülsz ide?

FIÚ Mindent elmesélek, csak most menjünk izibe, innen hamar!

CSIPKERÓZSIKA Hová menjünk? Hozzád?

FIÚ Hát, van egy kis padlásszobám...

CSIPKERÓZSIKA Oh... és van... birodalmad?

FIÚ Most már az is van.

CSIPKERÓZSIKA S mi a birodalmad neve?

FIÚ Boldogság.

CSIPKERÓZSIKA Még nem hallottam hírét, de jól hangzik. Tudod mit? Mehetünk!

Kézen fogva elindulnak lefelé a lépcsőn. Ismét élőképekké válnak az álom miatt állóképpé képtelenedett élőképek. A király és királyné felébred, boldogan ölelkeznek össze. A macska tovább kergeti az egeret, a kutya megharapja a csontot, a szakács pedig lezavarja az irgalmatlan nagy fülest a kuktának. Folytatódik a születésnap mulatság, mintha mi sem történt volna – egy fiúval és egy lánnyal több vagy kevesebb, ugyan kinek is tűnne fel ebben a zürzavarban.

Piroska:

Az ilyen meséket
szeretem, ahol a
a hősök meglelik
a boldogságukat.

Szomszéd fiú:

Izgultam én is értük,
a gonoszság nem talál
teret magának, végül
mindenki boldog már.

Nagymama:

Keresd a boldogságot
ahol van ott, ne máshol,
az óvó szók legyenek
jelzések útadon.

Nagypapa:

A játék véget ért,
vár minket már a munka.
Hogy itt voltál, ne feledd,
emlékül egy mosolyt küldj
majd

Mind:

felénk, s mi tudni fogjuk
szeretsz-e minket úgy
ahogy kívántunk néked
megadni e sok örömet!